

¡Quin malbaratament!

Entre altres novetats, l'estat de les autonomies va propiciar l'acostament de l'administració pública al ciutadà. Des que la Constitució vigent i el seu títol VIII van començar a ser realitat, va començar també a consumir-se una antiga i raonable reivindicació perifèrica: no estar obligats a passar per les forques caudines de Madrid per diligenciar qual-sevol tràmit. Així doncs, ens van ser transferides competències, i, amb elles, la muntanya burocràtica. L'hem vista créixer amb satisfacció i paciència, com un fet llargament desitjat. Atribuïrem els seus defectes a la inexperiència i a la improvisació. I també ens armàrem d'esperança que els temps i la voluntat política esmenaren els vicis seculars de la tramoia administrativa.

Dos lustres pel cap baix han passat sense que s'hi advertesquen els canvis. Tot continua igual, o potser pitjor. Això sí, s'ha expandit el cens del funcionariat i el repertori col·loquial s'ha enriquit amb nous temes abans ignorats: es parla de consolidar nivells retributius, d'accedir en propietat a places laborals i de conflictes o bregues entre departaments i organismes del govern autonòmic. Es parlo-teja d'aquests assumptes, però ningú aborda l'exasperant ineficiència, l'absurda complexitat de les tramitacions, el malbaratament monumental de recursos que representa finançar amb diners

públics una administració informatitzada, però dotada de procediments i mentalitat del segle passat.

Resulta paradoxal constatar que en el recent fragor electoral no haja afloirat aquest problema. No ha trencat una llança per la reforma administrativa cap partit. Fa l'efecte que unànimement s'accepta com una batalla perduda, però és obvi que cap país, per ric que siga, es pot permetre indefinidament aquest malbaratament inflacionari i absurd.

S'ha suggerit que la sanitat pública podria estar atesa per empreses privades. Ho ha dit un ministre socialdemòcrata, o un que ho aparenga. Ignore si és la fórmula idònia, però és evident que no ens val l'actual. Com també és inevitable que un dia pròxim regesquen criteris competitiu i empresarials per gestionar aquesta burocràcia que l'autonomia ens ha instal·lat a la porta de casa i que, com més coneguda, més ens escandalitza.

J. J. Pérez Benlloch

Set hores amb la cúpula judicial

El dilluns dia 20 el president Felipe González va dinar amb la Sala de Govern del Tribunal Suprem en el terreny d'aquest últim, és a dir al Palau de Justícia de Madrid. Van ser quatre hores de conversa en el transcurs de les quals els magistrats van mostrar al primer ministre

els ronyosos mitjans de què disposa aquesta alta institució judicial. Diuen els cronistes que Felipe González es va quedar bocabadat veient com ha de treballar aquesta gent, i això que són els que manen, els més privilegiats. Com a detall es pot dir que el dinar va haver de ser encarregar fora i es va haver d'habilitar una de les sales.

El dijous següent, dia 23, Felipe González va dinar amb el Consell General del Poder Judicial, l'òrgan de govern de tots els jutges espanyols. El Tribunal Suprem i el CGPJ tenen el mateix president, que es diu Pascual Sala, antic president del Tribunal de Comptes. Sala és considerat com un home contemporitzador i poc decantat als conflictes, que en la seva etapa anterior va tenir molta cura a posar el poder executiu en dificultats a l'hora de revisar-li els llibres de comptabilitat. El fet cert és que la doble cúpula judicial va quedar encantada amb la visita del president.

En qualsevol cas, cal remarcar que la trobada es va produir unes setmanes abans de començar la vista oral de diversos judicis d'una gran rellevància política, com per

exemple el dels GAL, previst per a l'11 de juny vinent. Felipe González mateix hi està implicat com a testimoni, per cert molt polèmicament. No es tracta de pensar que en aquelles set hores de conversa tots dos poders van canviar cromos, però és la primera vegada

que Felipe fa una visita d'aquesta mena i per partida doble. Encara que sigui un comi-promís vell, no pot evitar ningú la sensació de donar les gràcies, perquè diuen que el poder judicial ha donat un poc de mà al

govern en aquests escàndols no anant de debò al fons de cada qüestió. Tothom sap que Felipe González i els seus ministres de Justícia i Interior almenys estan convençuts que a vegades certes actuacions discutibles es fan per salvar l'estat, -l'estat democràtic, és clar- dels seus enemics antidemocràtics. Aquesta seria la filosofia que hi ha darrere dels GAL, per exemple, reflectida en aquella cèlebre frase de "també es defensa la democràcia des de les clavegueres".

Les relacions entre el poder judicial i l'executiu han estat irregulars sota el mandat socialista. I sobretot allunyades. González ha descobert ara que, quan els jutges pidolen més pressupost no ho fan perquè sí, i que tenen tota la raó. És molt possible que magistrats i consellers hagin descobert al seu torn que el president també té cartes a la mànega i arguments de pes perquè vegin algun d'aquests grans judicis d'una manera diferent.

Josep M. Sanmartí